

Sygn. akt II AKa 202/22

Sygn. akt II AKa 202/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 lipca 2023 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SA Katarzyna Capałowska (spr.)

Sędzia SA Dorota Radlińska

Sędzia SO (del.) Piotr Bojarczuk

Protokolant: Emilia Rubinkowska

przy udziale Prokuratora Stanisława Wieśniakowskiego

po rozpoznaniu w dniu 11 lipca 2023 r.

sprawy z wniosku J. K.

przeciwko Skarbowi Państwa o zadośćuczynienie za doznaną krzywdę za niewątpliwie niesłuszne zatrzymanie w dniach od 7 sierpnia 2020 roku godz. 19.55 do 8 sierpnia 2020 roku godz. 22.00

na skutek apelacji wniesionych przez Prokuratora, pełnomocnika Komendanta Stołecznego Policji i pełnomocnika wnioskodawcy

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 16 lutego 2022 r., sygn. akt XVIII Ko 88/21

zmienia zaskarżony wyrok w pkt 1 w ten sposób, że zasądza od Skarbu Państwa na rzecz J. K. kwotę 8 000 (ośmiu tysięcy) złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty, tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę wynikłą z niewątpliwie niesłusznego zatrzymania w dniach od 7 sierpnia 2020 roku godz. 19.55 do 8 sierpnia 2020 roku godz. 22.00 ;

zmienia punkt 3 zaskarżonego wyroku, poprzez wyeliminowanie z jego treści słów: „ statio fisci – Komendy Stołecznej Policji w Warszawie”;

utrzymuje w mocy wyrok w pozostałej części;

IV. wydatkami poniesionymi w postępowaniu odwoławczym obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE	
--------------	--

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 202/22
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	3	
CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 16 lutego 2022 r., sygn. akt XVIII Ko 88/21

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny – pełnomocnik Skarbu Państwa – Komendanta Stołecznego Policji oraz pełnomocnik wnioskodawcy

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	

#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
			Nie dotyczy – Sąd II instancji nie przeprowadzał postępowania dowodowego		
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
		Nie dotyczy – Sąd II instancji nie			

		przeprowadzał postępowania dowodowego			
--	--	---	--	--	--

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
		Nie dotyczy

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
		Nie dotyczy

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp. 3.1.	Zarzut	
	Zarzuty pełnomocnika Skarbu Państwa – Komendanta Stołecznego Policji – obraży przepisów prawa materialnego, tj.: art. 552 § 4 w zw. z art. 554 § 2a w zw. z art. 554 § 2b	# zasadne # częściowo zasadny # niezasadny

pkt 3 k.p.k. poprzez nieprawidłową wykładnię, prowadzącą do uznania, iż organ, który dokonał zatrzymania jest zobowiązany do zapłaty zadośćuczynienia jako statio fisci Skarbu Państwa, podczas gdy prawidłowa wykładnia ww. przepisu powinna prowadzić do wniosku, iż odpowiedzialnym za zapłatę jest wprost Skarb Państwa, a udział organu Policji, który dokonał zatrzymania, ma jedynie charakter udziału reprezentanta procesowego Skarbu Państwa w postępowaniu sądowym, co w konsekwencji doprowadziło do nieprawidłowego zasądzenia zadośćuczynienia od Skarbu Państwa - Komendy Stołecznej Policji;

art. 554 § 4 k.p.k. w zw. z art. 554 § 2a w zw. z art. 554 § 2b pkt 3 k.p.k. poprzez nieprawidłową wykładnię, prowadzącą do uznania, iż organ, który dokonał zatrzymania jest zobowiązany do zapłaty kwot z tytułu zwrotu kosztów ustanowienia w sprawie jednego pełnomocnika z wyboru jako statio fisci Skarbu Państwa, podczas gdy z przepisu wynika, że udział organu Policji, który dokonał zatrzymania, ma jedynie charakter udziału reprezentanta procesowego w postępowaniu sądowym, a zwrot uzasadnionych wydatków przysługuje wnioskodawcy jedynie bezpośrednio od Skarbu Państwa, co w konsekwencji doprowadziło do nieprawidłowego zasądzenia zwrotu kosztów od Skarbu Państwa - Komendy Stołecznej Policji,

ewentualnie, gdyby Sąd rozpoznający sprawę nie uznał słuszności zarzutów postawionych w pkt 1 i 2 niniejszego pisma, na podstawie art. 438 pkt 1a k.p.k. zarzucam obrazę przepisu prawa materialnego

	<p>poprzez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie art. 552 § 4 w zw. z art. 6 ust. 5 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (tj. Dz. U. z 2021 r. poz. 1882 ze zm.) i przyjęcie, że organem Policji występującym w roli statio fisci Skarbu Państwa jest Komenda Stołeczna Policji, stanowiąca jedynie aparat pomocniczy, a nie Komendant Stołeczny Policji, będący organem Policji na obszarze części województwa mazowieckiego, co w konsekwencji doprowadziło do nieprawidłowego oznaczenia statio fisci Skarbu Państwa i zasądzenia roszczeń pieniężnych od Skarbu Państwa - Komendy Stołecznej Policji</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarzuty pełnomocnika Skarbu Państwa – Komendanta Stołecznego Policji dotyczące wskazania w sentencji zaskarżonego wyroku Komendy Stołecznej Policji jako podmiotu zobowiązanego do wypłaty zasądzonego zadośćuczynienia zasługują na uwzględnienie.</p> <p>Sąd Apelacyjny podziela rozważania Sądu I instancji w zakresie reprezentacji Skarbu Państwa w procesach o zadośćuczynienie opisanych w Rozdziale 58 Kodeksu postępowania karnego, jednakże stoi na stanowisku, iż równoczesne przypisywanie konkretnym jednostkom Skarbu Państwa odpowiedzialności majątkowej byłoby zbyt daleko idące. W art. 554 § 2a i 2b k.p.k. w obecnym brzmieniu sprecyzowano bowiem jedynie katalog osób, które posiadają</p>		

status strony w postępowaniu i dookreślono, kto jest organem reprezentującym Skarb Państwa w zależności od podstawy roszczenia. Zmieniono także brzmienie art. 554 § 3 k.p.k., który nakłada obowiązek zawiadomienia tego podmiotu o terminie rozprawy. Celem tej regulacji, jak wskazano już w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia, jest postawienie statio fisci Skarbu Państwa, z których działalnością wiąże się dochodzone roszczenie, na straży interesów majątkowych Skarbu Państwa. Z tych względów jednostki te wyposażone zostały w pełni praw nie tylko procesowych, ale i materialnoprawnych. Jednocześnie w ocenie Sądu Apelacyjnego powyższe uregulowania nie mogą doprowadzić do wykładni rozszerzającej i uznania, że reprezentant Skarbu Państwa będzie automatycznie podmiotem zobowiązanym do wypłaty zasądzzonego roszczenia. Odszkodowanie lub zadośćuczynienie przysługuje od Skarbu Państwa – zostało to wprost wskazane w art. 552 § 1 k.p.k., a regulację tę należy stosować także do § 4 przedmiotowego przepisu również w obecnym stanie prawnym. W tym miejscu należy podzielić stanowisko tut. Sądu, wyrażone w sprawie sygn. akt II AKa 229/22, iż powyższe zmiany nie dezaktualizują koncepcji, że nie zachodzi tożsamość między podmiotem uprawnionym do reprezentowania Skarbu Państwa w procesie, a podmiotem zobowiązanym do wypłacenia zasądzzonego odszkodowania lub zadośćuczynienia. Uprawniony jest przy tym pogląd, że odszkodowanie lub zadośćuczynienie za niesłuszne zatrzymanie zasądzone na podstawie przepisów rozdziału 58

Kodeksu postępowania karnego podlega wypłaceniu z sum budżetowych Skarbu Państwa za pośrednictwem Sądu I instancji jako zobowiązanego do wykonania prawomocnego wyroku. Dysponentem tych środków jest Ministerstwo Sprawiedliwości, i to z jego budżetu, a nie z budżetu MSWiA, są one przekazywane na wypłaty.

Reasumując, to Skarb Państwa jest w stosunkach cywilnoprawnych podmiotem praw i obowiązków, które dotyczą mienia państwowego nienależącego do innych państwowych osób prawnych. Skoro działanie organów państwowych doprowadziło do wyrządzenia szkody, to pokrzywdzony niesłusznym stosowaniem środków przymusu staje się na płaszczyźnie cywilnoprawnej wierzycielem występującym ze swoim roszczeniem właśnie przeciwko Skarbowi Państwa (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 28 lipca 2016 r., sygn. akt II AKA 256/16).

Z tych względów należało uznać zasadność dwóch pierwszych zarzutów apelacji pełnomocnika Skarbu Państwa. Przyjęcie to nie może jednak doprowadzić do postulowanego przez skarżącego oddalenia wniosku J. K. w całości, lecz co najwyżej do ograniczenia odpowiedzialności majątkowej do samego Skarbu Państwa, bez wskazywania konkretnego statio fisci. Zasadność przedmiotowego wniosku jest bowiem uwarunkowana stwierdzeniem niewątpliwej niesłuszności zatrzymania; ta kwestia zostanie zaś omówiona poniżej.

Wobec zasadności zarzutu nr 1 i 2, zarzut ewentualny opisany w pkt 3 nie wymagał rozpoznania.		
Lp. 3.2	Zarzut	
	<p>Zarzut pełnomocnika Skarbu Państwa – Komendanta Stołecznego Policji - błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, mającego wpływ na treść orzeczenia, polegającego na błędnym przyjęciu przez Sąd I instancji, że zasądzona tytułem zadośćuczynienia z tytułu niewątpliwie niesłusznego zatrzymania kwota 6000 złotych jest odpowiednia, podczas gdy prawidłowa - to jest znajdująca oparcie w kryteriach art. 7 k.p.k. - ocena zgromadzonego materiału dowodowego w sprawie winna prowadzić do wniosku, iż wysokość zasądzonej kwoty jest nadmiernie wygórowana.</p> <p>Zarzut Prokuratora - błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mającego wpływ na jego treść, a polegającego na niezasadnym zasądzeniu kwoty 6.000 złotych z dochodzonych 10.000 złotych, tytułem zadośćuczynienia jako adekwatnej do doznanych przez wnioskodawcę J. K. krzywd, cierpień fizycznych i moralnych związanych z niewątpliwie niesłusznym zatrzymaniem w dniu 7 sierpnia 2020 roku w W., podczas gdy prawidłowe ustalenia winny prowadzić do wniosku, że adekwatną kwotą do doznanych przeżyć jaka winna być zasądzona na rzecz wnioskodawcy, jest kwota 500 złotych.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

Zarzuty pełnomocnika wnioskodawcy - naruszenia przepisów postępowania w postaci:

1) art. 410 k.p.k. w zw. z art. 168 k.p.k. i art. 7 k.p.k. przez dokonanie wybiórczej analizy materiału dowodowego i ustalenie okoliczności faktycznych jedynie na podstawie części dowodów i okoliczności ujawnionych w postępowaniu, z pominięciem dowodu w postaci protokołu rozprawy z dnia 27 stycznia 2022 r. (sygn. XII Ko 54/21) i znanego Sądowi z urzędu faktu, iż w dniu 7 sierpnia 2020 r. funkcjonariusze Policji otrzymali polecenie zatrzymania wszystkich osób oznakowanych barwami LGBT, niezależnie od sposobu ich zachowania, co skutkowało błędem w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, polegającym na pominięciu okoliczności istotnej z punktu widzenia ustalenia odpowiedniej wysokości zadośćuczynienia, a mianowicie faktu, że zatrzymania 7 sierpnia 2020 r. były skutkiem celowej akcji Policji, mającej na celu represjonowanie przedstawicieli środowiska LGBT+;

2) art. 7 k.p.k. poprzez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów i dokonanie dowolnej i uchybiającej zasadom logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego oceny dowodów w postaci wyjaśnień Wnioskodawcy w zakresie, w jakim Wnioskodawca opisał reperkusje zatrzymania w dniu 7 sierpnia 2020 r. dla stanu jego zdrowia psychicznego, skutkujące błędem w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, polegającym na przyjęciu, że zatrzymanie to nie miało

	<p>dla Wnioskodawcy negatywnych następstw w tym obszarze, podczas gdy ze szczegółowej i wiarygodnej relacji Wnioskodawcy wynika, że zatrzymanie miało bardzo silne i długotrwałe negatywne skutki dla zdrowia psychicznego Wnioskodawcy, polegające m.in. na stanach lękowo-depresyjnych oraz trwałym zburzeniu poczucia bezpieczeństwa;</p> <p>3) Zarzut naruszenia prawa materialnego w postaci art. 445 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 448 k.c. w zb. z art. 552 § 1 k.p.k. poprzez błędną wykładnię pojęcia <u>odpowiedniej sumy zadośćuczynienia</u>, polegającą na przypisaniu ustalonym w postępowaniu okolicznościom umniejszającego znaczenia z punktu widzenia oceny rozmiaru odniesionej przez Wnioskodawcę krzywdy, a w konsekwencji zasądzenie zadośćuczynienia, którego kwota - 6.000,00 złotych - jest nieodpowiednia, jako niewspółmiernie niska w stosunku do rozmiaru krzywdy doznanej przez J. K..</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Wskazane wyżej zarzuty sprowadzają się do kwestionowania wysokości zasądzzonego zadośćuczynienia, dlatego zostaną omówione łącznie.</p> <p>W ocenie Sądu Apelacyjnego nie budzi wątpliwości, że w świetle prawidłowo dokonanych przez Sąd Okręgowy ustaleń faktycznych, poczynionych w oparciu o całokształt wiarygodnego materiału dowodowego, J. K. został niewątpliwie niesłusznie</p>		

zatrzymany w okresie od dnia 7 sierpnia 2020 r. godz. 19.55 do dnia 8 sierpnia 2020 r. godz. 22.00. W ocenie Sądu Apelacyjnego niewątpliwie niesłuszne, w rozumieniu art. 552 § 4 k.p.k., jest bowiem takie zatrzymanie, które było stosowane z obrazą przepisów jego dotyczących. Analiza akt sprawy prowadzi zaś do przekonania, że przesłanki uzasadniające zatrzymanie wnioskodawcy nie zachodziły. Okoliczności te nie były również kwestionowane przez żadną ze stron w toku całego postępowania – także przed Sądem odwoławczym.

Mimo sformułowania takich zarzutów w apelacjach, pełnomocnik Skarbu Państwa ani Prokurator nie podważali co do zasady również ustaleń faktycznych poczynionych przed Sądem I instancji, ograniczając się do kwestionowania nieprawidłowego – w ich ocenie – oszacowania wysokości zadośćuczynienia. Jednakże analiza akt sprawy, w tym pisemnych motywów rozstrzygnięcia, prowadzi do przekonania, że Sąd I instancji wziął pod uwagę wszystkie okoliczności zatrzymania, a kwota przyznanego zadośćuczynienia z pewnością nie jest zawyżona. Prawdłowo zwrócono bowiem uwagę na:

- nadzwyczaj długi (26-cio godzinny) czas zatrzymania, nieuzasadniony wykonywaniem znacznej ilości czynności procesowych (w rezultacie przez większość czasu wnioskodawca oczekiwał na kolejną czynność z jego udziałem),

- zatrzymanie w miejscu publicznym, w obecności wielu innych osób,

- powalenie na ziemię – mimo spokojnego zachowania J. K. – i zastosowanie środka przymusu bezpośredniego w postaci kajdanek; środek ten był stosowany również podczas kolejnych czynności procesowych i podczas badania lekarskiego,

- dwukrotną kontrolę osobistą,

- zbyt małą ilość wody przeznaczoną do picia,

- brak możliwości niezwłocznego nawiązania kontaktu z adwokatem,

- dotychczasową niekaralność (co więcej – brak styczności z organami śledczymi w ogóle) wnioskodawcy,

- obawę o to, jak długo potrwa zatrzymanie.

Powyższe wskazuje, iż bezzasadne są argumenty o nadmiernej wysokości zadośćuczynienia w stosunku do krzywdy (na co wskazuje Prokurator), czy wręcz znikomości tej ostatniej (podnoszonej przez pełnomocnika Skarbu Państwa). Całokształt materiału dowodowego wprost zaprzecza twierdzeniom pełnomocnika SP, iż wnioskodawca nie doznał żadnych krzywd, ani nie naruszono żadnych jego praw. Faktem notoryjnie znanym jest, iż osoby niesłusznie zatrzymane odczuwają głęboki stres, bezradność i poniżenie oraz wstyd, które niejednokrotnie przekładają się na długotrwałą zmianę zachowania i dotychczasowego stylu życia. Pomijanie tych konsekwencji u J. K., mimo iż nie odczuwał on wprost dolegliwości czysto somatycznych, byłoby niehumanitarne i sprzeczne z doświadczeniem życiowym. Podkreślanie braku drastyczności zatrzymania (Prokurator) oraz ustawowego czasu zatrzymania

(pełnomocnik SP), wobec faktu jego niewątpliwej niesłuszności, nie może przyczynić się do zmniejszenia zasądanego świadczenia. Nietrafne jest w końcu relatywizowanie wysokości zadośćuczynienia w stosunku do przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w sektorze przedsiębiorstw. Nie można dopatrzeć się nieprawidłowego wpływu tej, ani żadnych innych, okoliczności na zbalansowaną i wyważoną ocenę Sądu, bądź uwzględniania przez Sąd I instancji okoliczności irrelevantnych dla postępowania. Nie odmawiając skarżącemu prawa do własnej oceny znaczenia okoliczności branych pod uwagę przy orzekaniu o zadośćuczynieniu, zaznaczyć należy, że dopóki nie wykażą oni wadliwości skarżonego rozstrzygnięcia, także w sferze motywacyjnej, to ich zapatrywania na kwestię wysokości oczekiwanego przez wnioskodawcę zadośćuczynienia nie stanowią argumentu pozwalającego na skuteczne podważenie stanowiska Sądu meriti. Ponadto zarzut niewłaściwego ustalenia kwoty zadośćuczynienia może być skuteczny tylko wtedy, gdy zaskarżone orzeczenie w sposób oczywisty narusza zasady ustalania tego zadośćuczynienia, a więc gdy uwzględniono niewłaściwe lub nie uwzględniono właściwych elementów mających istotne znaczenie dla określenia wysokości kwoty zadośćuczynienia /tak postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8.01.2020r., sygn. IV KK 169/19, LEX 3126271/. Całokształt powyższych rozważań, w powiązaniu z pozostałymi, niekwestionowanymi przez skarżących ustaleniami poczynionymi przez Sąd Okręgowy, prowadzi do wniosku, że w zaskarżonym wyroku nie doszło do

zawyżenia kwoty zadośćuczynienia należnego wnioskodawcy z tytułu niewątpliwie niesłusznego zatrzymania. Wobec niedopatrzenia się w tym zakresie uchybień zarzuty obu omawianych apelacji uznać należy za bezzasadne.

Z drugiej strony na uwagę zasługuje jeden z argumentów pełnomocnika wnioskodawcy, przytoczony we wniesionym środku odwoławczym, a dotyczący negatywnych następstw zatrzymania dla stanu psychicznego J. K.. Pamiętać bowiem należy, iż wnioskodawca już przed zatrzymaniem korzystał z opieki psychiatrycznej i wymagał farmakoterapii w związku z przebytą depresją i skłonnościami do ataków paniki. Fakt zatrzymania i związany z tym wielogodzinny stres był zatem dla niego bardziej odczuwalny, niż dla większości społeczeństwa, nie wymagającej terapii w tym zakresie. W ocenie Sądu Apelacyjnego brak jest podstaw do podważania odczuć wnioskodawcy w tej części. Równocześnie okoliczność ta powinna mieć przełożenie na wysokość zadośćuczynienia, co przyczyniło się do zwiększenia jego kwoty na etapie postępowania odwoławczego. W ocenie Sądu Apelacyjnego, dopiero taka kwota rekompensuje w wyważony sposób wszystkie okoliczności zatrzymania. Suma 8.000 złotych ma charakter kompensacyjny, przedstawia wartość ekonomicznie odczuwalną, jest adekwatna i słuszna, uwzględnia także okoliczności postępowania i sytuację osobistą wnioskodawcy. Sąd I instancji uwzględnił bowiem czas trwania pozbawienia wolności w ramach zatrzymania oraz pozostałe przytoczone wyżej okoliczności. Także sformułowany przez obrońcę zarzut pominięcia celowości

działania Policji w dniu 7 sierpnia 2020 r. nie był irrelevantny dla sprawy. Jest bowiem jednym z wielu elementów długotrwałej polityki państwa, wymierzonej w członków środowiska (...)+.		
Lp. 3-3.	Zarzut	
	Zarzut pełnomocnika wnioskodawcy - naruszenia przepisów prawa materialnego, tj. 359 § 1 k.c. poprzez jego niezastosowanie i nieprzyznanie odsetek ustawowych za opóźnienie, mimo obowiązku zasądzenia ich z urzędu wobec wydania wyroku zasądającego	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Zarzut jest oczywiście zasadny. W zaskarżonym wyroku nie znalazło się bowiem rozstrzygnięcie o zasądzeniu odsetek, mimo wyraźnego wniosku w tym zakresie. Z uwagi na powyższe uchybienie to należało konwalidować na etapie postępowania odwoławczego.		
Wniosek		
<p>Wniosek pełnomocnika Skarbu Państwa o:</p> <p>- zmianę zaskarżonego wyroku w pkt 1 i 3 poprzez oddalenie wniosku także co do zasądzonej kwoty 6.000 zł oraz oddalenie żądania w przedmiocie zasądzenia obowiązku zwrotu kosztów ustanowienia pełnomocnika,</p> <p>- zmianę zaskarżonego wyroku w pkt 1 i 3 poprzez zasądzenie kwot bezpośrednio od Skarbu Państwa,</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p>	

<p>bez dalszego oznaczenia statio fisci w postaci Komendy Stołecznej Policji,</p> <ul style="list-style-type: none"> - ewentualnie gdyby Sąd rozpoznający sprawę uznał zasądzenie zadośćuczynienia za uzasadnione, o zmianę zaskarżonego orzeczenia w pkt 1 poprzez obniżenie kwoty przyznanego zadośćuczynienia, - w razie gdyby Sąd rozpoznający sprawę nie uznał słuszności zarzutów wskazanych w pkt 1, 2 oraz 4 niniejszego pisma, wniosek ewentualny o zmianę zaskarżonego wyroku w pkt 1 i 3 poprzez wskazanie statio fisci Skarbu Państwa - Komendanta Stołecznego Policji. <p>Wniosek Prokuratora o zmianę zaskarżonego wyroku i zasądzenie wnioskodawcy tytułem zadośćuczynienia kwoty 500 zł.</p> <p>Wniosek pełnomocnika wnioskodawcy o zmianę zaskarżonego wyroku przez zasądzenie na rzecz J. K. kwoty 10.000,00 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku.</p>	<p># niezasadny</p>	
<p>Zwiążle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Zarzuty pełnomocnika Skarbu Państwa okazały się zasadne w części dotyczącej sprecyzowania w wyroku statio fisci Skarbu Państwa, zatem wniosek w tej części należało uwzględnić.</p> <p>Wobec braku zasadności zarzutów pełnomocnika Skarbu Państwa i Prokuratora w zakresie wysokości zadośćuczynienia nie można było uwzględnić podniesionych przez nich wniosków.</p>		

Z uwagi na częściowe uwzględnienie zarzutów pełnomocnika wnioskodawcy wyrok uległ zmianie w części.

OKOLICZNOŚCI UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	PODLEGAJĄCE
1.	Nie dotyczy
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
Nie dotyczy	
ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Nie dotyczy	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Nie dotyczy	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
Pkt 1 i 3 wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 16 lutego 2022 r., sygn. XVIII Ko 88/21	
Zwięźle o powodach zmiany	
Powody zmiany wskazano w pkt 3 uzasadnienia.	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
1.1.	Nie dotyczy	# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
Nie dotyczy		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
Nie dotyczy		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
Nie dotyczy		
4.1.	Nie dotyczy	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
Nie dotyczy		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
Nie dotyczy		

5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
	Brak innych rozstrzygnięć	
Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
IV	Wydatkami sądowymi za postępowanie odwoławcze obciążono Skarb Państwa zgodnie z art. 554 § 4 k.p.k.

PODPIS
Katarzyna Capałowska Dorota Radlińska Piotr Bojarczuk

1.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	Pełnomocnik Skarbu Państwa – Komendanta Stołecznego Policji	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 16 lutego 2022 r., sygn. akt XVIII Ko 88/21	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść	# w całości	

# na niekorzyść			
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia,		

	jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	Uchylenie	#	zmiana

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	Prokurator		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 16 lutego 2022 r., sygn. akt XVIII Ko 88/21		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść	# w całości		
# na niekorzyść			

# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		

#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	Uchylenie	# zmiana

1.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	3	
Podmiot wnoszący apelację	Pełnomocnik wnioskodawcy	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 16 lutego 2022 r., sygn. akt XVIII Ko 88/21	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność	

	kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	Uchylenie	# zmiana